

Konferencen besluttede, at de artikler, der var fælles for de fire i Stockholm vedtagne konventionsudkast, som dannede grundlag for konferencens forhandlinger, skulle behandles af et fællesudvalg, hvis formand blev *Maurice Bourquin* (Belgien).

Under forhandlingernes forløb nedsatte de tre hovedudvalg, der beskæftigede sig med de foreliggende konventionsudkast, en række underudvalg, special- og redaktionskomiteer samt arbejdsgrupper, blandt hvilke Danmark var medlem af adskillige.

Den danske delegation var repræsenteret på følgende måde i de tre hovedudvalg:

1. udvalg: Kommandør *Paul Ipsen* og konsul *P. F. Bagge*.

2. udvalg: Minister *Georg Cohn* og oberst *H. H. Jørgensen*.

3. udvalg: Minister *Georg Cohn*, vicepolitichef *Arthur Dahl* og fuldmægtig *P. v. d. Hude*.

Endvidere havde Danmark sæde i redak-

tionsudvalget, hvor minister *Georg Cohn* blev valgt til rapportør.

Konferencen afsluttedes den 12. august 1949 med vedtagelsen af

1. Konvention til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.
2. Konvention til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen.
3. Konvention om behandlingen af krigsfanger.
4. Konvention om beskyttelse af civilpersoner i krigstid.

Konferencen vedtog endvidere 11 resolutioner samt en slutprotokol.

Under det afsluttende møde blev slutprotokollen undertegnet af repræsentanter for 58 stater, medens 5 lande, der havde deltaget i konferencen, ikke var repræsenteret under dette møde, og derfor ikke underskrev protokollen.

Almindelige bemærkninger

Alle fire konventioner indeholder visse fælles bestemmelser, nemlig de tre første artikler, samt nogle „almindelige bestemmelser“ og slutningsbestemmelser. Derimod findes ingen indledningsbestemmelse (præambel). På konferencen var der fremsat flere forslag til en sådan. Men på grund af de stærke politiske modsætninger kunne enighed ikke tilvejebringes, og det blev derfor besluttet at undlade den.

Det fastslås i artikel 2, at konventionerne ikke blot skal gælde under en egentlig krigstilstand i teknisk betydning, men også under enhver anden væbnet konflikt mellem to eller flere af de kontraherende parter, selvom nogen af dem ikke vil anerkende, at der foreligger en egentlig krigstilstand. På samme måde gælder konventionerne i alle tilfælde, hvor et af staternes område helt eller delvis er blevet besat af en fremmed magt, selvom denne besættelse ikke møder militær modstand. Tilfælde af denne art er kendt fra staternes praksis, og det er

derfor af stor betydning, at man her udtrykkeligt har udvidet konventionernes anvendelse og å til sådanne tilfælde.

Men selvom det ikke engang drejer sig om en strid mellem to stater, men alene om en væbnet konflikt indenfor et af de kontraherende staters område, skal ifølge art. 3 konventionernes grundsætninger finde en vis anvendelse. Det var oprindeligt tanken, og er udtrykkeligt udtalt i Stockholmudkastets art. 2, at konventionerne uden videre skulle gælde også under sådanne konflikter, som ikke havde en international karakter, altså f. eks. under borgerkrige eller krige mellem hovedlandet og dets kolonier. Denne opfattelse blev også på konferencen i Genève gjort gældende fra sovjetrussisk side. Andre lande mente imidlertid, at en sådan regel ville kunne være farlig for statens indre sammenføjning og statsmagtens autoritet overfor sine egne undersåtter og kolonier. Det ville desuden være svært at drage grænsen mellem til-